

SZIKRÁK

A lángok lassan hervadtak. A megszenesedő faágakról úgy hulltak le az összecsavarodó zsarátnokok, akár a nyári nap hevében megpörkölődött levelek. Az asszony hirtelen körülnézett. Az előbb még üvöltő zsvaj elcsöndesedett körülötte. Megijedt, hogy kialszik a tűz és kikotort belőle egy hamvadó parazsat, majd fújni kezdte. A pernye beszítálta fekete, kócos, hosszú furtjeit, amelyek a zsirtól összeálltak és megvédték a hideg ellen.

Kétségbeesve látta, hogy a faluközösség népe visszahúzódott a kunyhókba és ő teljesen magára maradt. Fölkavarta az összeroskadt máglyát és próbált bele életet verni, de a leszálló éjszakai friss szellő végleg kioltotta. Félni kezdett. Még meg sem gyökerezett az új törzsben és máris hibát követ el, bár senki sem mondta neki, hogy ezen az éjszaka neki kell a tüzet táplálni.

Derekában hasogató fájdalmat érzett a sziklás hegy megmászása után, ahogy a gabonatóblától sárguló síkságról átkelt a zordon csúcsok közé. Fölrémlett benne anyja elvesztése, amikor a vadkörte érésekor a többi asz-zonnyal elindultak gyűjteni. A szakadék szélén az ág után kapaszkodva megindult alatta a kő és a mélybe zuhant. Ezzel a félelemmel eredt útnak egy másik falut keresni, ahol befogadják. Érte senki sem emelt szót, amikor a sámán elüldözte. Az apját nem ismerte, akár a legtöbb társa. Gyermekei szétszéledtek, a rokonai elfordultak tőle és alig várták, hogy eltakarodjon.

A gyűlölködést az váltotta ki, hogy amíg a többiek a sárkunyhók belsejében, a gabonatóroló hombáredények fölött tartották az agyagból formált ősanákat, ő talán éppen az apahiánytól szenvedve, férfialakot helyezett a vénék székére és még egy sarlót is adott a kezébe. Elképesztő pimaszság volt az anyaistent letaszítani trónusáról és férfit ültetni a helyére. Ráadásul a kis szobrocska olyan élethűre sikerült, hogy mindenki ráismert a törzs vezetőjére, akit nem szerettek. A sámán elővette a mutató csontot, és amikor az egész faluközösség együtt volt a gabonaáldás szertartásán, rábökött, hogy köztük nincs tovább helye. Elhatározását azzal toldotta meg, hogy miközben verték a farönkből kivájt üzenő dobokat, párdumancsos botjával kiverte.

Az fájt neki a legjobban, hogy azok a férfiak, akik éjszakánként besontak a kunyhójába, földre szegezett szemmel bámultak maguk elé, és egy szót sem emeltek mellette. Magasan mászott az ormok között, amikor visszanezett. Kis települése úgy összezugorodott, ahogy a sas látja őket a felhők alól, amikor a tóparti síkságon aratnak, és a pockok a zaj elől menekülnek. Közben ráesteledett. Már csak a közösségi ház előtti téren a tűz fénye jelezte, hol van egykori lakóhelye.

„A tűz!” – villant eszébe, és a nyakában függő kis börtasakból elővette a kovaköveket. Próbált száraz fűvet keresni, de a harmattól megnedvesedett. „Meg kell kísérlelnem” – biztatta magát és a jövőjére gondolt. Az összeütött kövekből jókora szikrák ugráltak elő, mint amilyenek azok a démonok, amelyek az égő gaztetőkből táncolnak elő és az ég felé szállnak. Már a kör-

Tisztelt Olvasók!

*A*dvent van. A Krisztushívők a mennyei király, Jézus; az önfeláldozás, a befogadás, a szeretet, a fény és a család ünnepére készülődnek. „Ecce homo” címmel készülő elbeszéléskötetemből, amely elvontságukban is rövid, valós eseményekre épülnek, két írást mutatok be, mely a neolitikumban játszódik – az anyajogú társadalomból a patriarchátusba vezető utat jelzi –.

Ajánlom Horváth Ferenc régész barátomnak, aki az egykori gorzsai Cukor-majornál fallal kerített, agyagistenekkel ellátott tellt ásott ki.

Szenti Tibor

mét is leverte és a tenyere megizzadt az erőlködésben, de nem bírta lángot gerjeszteni.

Rettegve hagyott föl a próbálkozással és visszahúzódott a kunyhójába. A falu szélén állt elhagyottan. Elődje félig a földbe vájta, a falai omladoztak, és a tetőt egy vihar megtépázta, de nem javították ki. Ezt kapta meg. Örüljön, hogy egyáltalán helyet adtak neki. Itt, a hegyekhez közel, ahol csak zúgó patakok mossák kerekre a köveket, és néha sikerül kihalászni egy-egy sebesen ficánkoló halat, vagy fenéken rejtőző rákot, jóval szegényebbek az emberek, mint odalent a síkságon. Csoda volt, hogy egyáltalán befogadtak egy újabb éhes szájat.

A hideg vaksötétben kezdett elernyedni, és álom kerülgette sivar fekhelyén. Egyszerre csak motozást hallott a bejárat felől. A sásból font, koszlott függőnyt erős kéz húzta félre. A csillagoktól halványan derengő égen torzonborz férfialak körvonala rajzolódott ki. A nőn átvillant, hogy itt a vég, és bizonyosan azért jött, hogy megfojtsa, vagy erőszakot tegyen rajta. Az életosztón azt súgta neki, hogy meneküljön, vagy szálljon szembe a betolakodóval, de erőt vett magán. Elhatározta, hogy nem küzd tovább. Jobb elpusztulni, mint kiverként továbbvándorolni. Hamarosan jön a tél és egyedül megfagyhat. Behunyta szemét és nem mozdult.

A férfi kikapogatta és szorosan mellé feküdt. A riadt asszony reszketni kezdett. A jövevény lágyan átkarolta. Egyik kezével nyaka alatt széthúzta rajta a puha prémet, és a nő csupasz mellére szorította arcát. A csönd izzani kezdett. A betolakodó megszólalt:

– Többet ne vedd elő a tűzszerszámodat. Az a férfi dolga, hogy a sziklából ne csak víz fakadjon, hanem láng is lobbanjon. Ezután én tartom életben. A szikrák belőled pattannak. Nézd, hogy világítanak, mintha üstökös járna e rozzant kunyhóban. Fölforrósodott az arcom és átmelegedett a testem. Nagyobb hő ez, mint amit odakint a farakás gerjeszt. Ne hagyd, hogy kihűljön benned.

Évek múltak. A férfi szorgosan ápolta a tüzet, az asszony pedig már régen nem jövevény volt, hanem együtt gondozták sorra születő gyerekeiket.

